

A XII. G

Ha felidézzük a Bolyaiban töltött éveket, sok minden eszünkbe jut: boldog percek és tragikusan szomorú pillanatok. Megrázó élmény számunkra, amikor az első oszinénink eltávozott közülünk. Kegyelettel gondolunk rá ma is. Akkor úgy éreztük, hogy magunkra maradtunk, hogy elvesztettük a támaszunkat. De folytatnunk kellett, s találtunk olyan személyt, aki mellénk állott, kísérte, figyelte, igazgatta szárnypróbálgatásainkat.

Nem volt könnyű dolga, mert a kamaszos és fiatalos mindent akarásunkkal **az elmúlt időszak** alatt sikerült teljes szimbiózisba kerülnünk iskolánk rendszabályzatával. Alkalmazkodtunk mindenhez, a tanítási órákhoz és a szünetekhez. Tökéletesítettük a kapun való lopakodás művészetét, megtanultuk értékelni az egy-egy "váratlan" betegség által nyújtott megérdemelt szabadnap minden egyes percét. Erre főleg **Lacinak és Balázsnak** volt szüksége, mert a „gyenge” immunrendszerük miatt, nagyon kevés órán vehettek részt. **Tamás** viszont, annyira otthon érezte és érzi magát a suliban, hogy órákon át zavartalanul, szépen alszik, sokat.

Innen visszatekintve **a hosszúnak tűnő négy év** elrepült, a rossz napok, nehéz hetek, s a végeláthatatlan tanórák ellenére is. Mert mindannyian alkalmazkodtunk, barátságokat kötöttünk. Láttuk már 9.-ben, hogy **Botit és Szabót** különös szálak fűzik össze, ezért azt is megértjük, hogy miért ültek egymás mellett **egész végig**. Örülünk annak is, hogy a tanáraink elnézték **Bakos Csonginak** és **Annának** a késéseket, mivel a reggeli csúcsforgalomban a Bolyai igencsak nehezen megközelíthető a Fortunától, de legfőképpen Szentgyörgyről, illetve azt, hogy méltóképpen értékelték **Kelemen Csongi** vicceit, és kellő módon meg is jutalmazták törekvéseit.

E pár év alatt osztályközösségé formálódtunk, amely ma már egy 26 személyből álló nagy, a többi osztályhoz viszonyítva kis családnak mondható. Számtalan élmény, tapasztalat, tudás, barátság, szerelem (jaj igen, a nagybetűs szerelem), és még ezernyi boldog perc tett gazdagabbá minket. Osztályunk jeles képviselői informatika téren **Dálnoki és Robi**. Tanúi lehettünk annak, hogy a mi kedves **Nyulas** kollégánk, képes volt lemondani a szervezetet mérgező kávéról, és helyette napi rendszerességgel fogyaszt Colát. Büszkéek lehetünk **Zsombira**, akinek a pingpongban elért eredményei sem hétköznapiak, de legértékesebbek talán a poénjai.

Nem feledkezünk meg **Ricsi, Erwin** barátságáról sem. Értékeljük azt, hogy **Ricsi** fél év külföldön való tanulás után úgy döntött, visszatér a Bolyaiba. **Erwin** buzgóságával, **Nagy Szili** pedig tánctudásával mindig kiérdemelte a figyelmet. A jó hangulatot szünetekben pedig **Madaras Huni** és **Arni** biztosította jobbnál jobb zenékkal. A mi közösségünkben akadnak olyanok, mint **Ákos**, aki bármiben segít, illetve olyanok, mint **Gergő**, aki hajlandó kémiaórát tartani néhány „tujának”. Annak is örülünk, hogy megismertük a csendes triumvilátust, **Danit, Petit és Zolyomi Hunit** és büszkéek vagyunk a tanulásban elért eredményeikre. Értékeljük azt, hogy **Simó Szabi** a mi közösségünket választotta 11.-dik osztálytól, és megküzdött a szak nehézségeivel.

De osztályunkban akad egy erős hitű személy is, **Zsolt**, aki talán pap lesz, de lehet, csak a szakálla teszi. Büszkéek vagyunk a három lányra is, mert a fiúkat meghazudtoló módon megállták a helyüket. **Noémi** mosolya mindig megvigasztal és felvidít bennünket, **Anna** képlete pedig sok felmérésben hasznosnak bizonyul. S **Bea** pedig mindig gondoskodik arról, hogy a meleg levegő az osztályteremben maradjon.

Örülünk annak, hogy az Oszinéni betartotta a 11.-dik osztály elején tett ígéretét, és kiállt értünk minden helyzetben. Nem volt könnyű dolga.